కురూపి భార్య

నేను నవమన్మధుణ్ణి. అయితేనేం ? నా భార్యకురూపి. సన్నగా, పొట్టిగా, నల్లగా ఉంటుంది. కాలు పెడగావేసి నడుస్తుంది. చిన్నకళ్ళు, కాని అందమైనజుట్టూ, కోయిల కంఠస్వరమూనూ ! ఆ రెండు విషయాల్లోనూ భగవంతుడిట్లా ఎందుకు చేశాడో నాకైతేతెలీదు. ఇంకా కాపరానికి వచ్చేనాటికి కాస్తనయం. అది పెళ్ళినాటికి చెప్పశక్యంకాకుండా ఉంది.

నా పెళ్ళి స్థిరమైనరోజుకు నాకు పెళ్ళంటే ఏమిటో తెలీదు. "ఈ పిల్లే పెళ్ళి కూతురు" అని దాన్ని నాకు చూపించినపుడు నాకు దానిమీద ఏమో మమకారం కూడా కాస్త కలిగింది. ఏ మగవాడు ఏ ఆడదాన్ని చేసుకున్నా ఒకటే ననీ, జరిగినవీ, జరగబొయ్యేవీ — పెళ్ళిళ్ళన్నీ రాసిపెట్టి ఉండినవేననీ నాకు చాలకాలమై తెలుసును. ఎవరి భార్య అందంగా ఉన్నదీ, ఎవరి భార్య అనాకారి అయిందీ అన్వేషించే వాళ్ళు పనీపాటాలేని బుద్ధిహీను లని నేను నమ్మాను. అందం దేనికి? కూ రొండుకుంటారా ? పెళ్ళికి నాకు పధ్నాలుగేళ్ళు.

అయితే సంబంధం స్థిరపడి ముహూర్తం సమీపించే లోపుగా, ప్రమాదం జరిగిపోయిందని నేను తెలుసుకున్నాను. మా నాన్న వినకుండా మా తల్లీవాళ్ళూ అన్నారు. ఆ మాటలు వింటే పురంవేస్తాడు మా నాన్న ! నలుగురూ ఆయన్ని ఈ సంబంధం కుదిర్చినందుకు ఆడిపోసేమాటలూ, నా భావిగతి గురించి పడ బాధా విచారాలూ గమనించేటప్పటికి నా గుండెలో దక్కు పుట్టింది. దాంపత్యంలో తీరా అందచందాలతో పని ఉందేమోననే సంశయం నాలో పుట్టుకొచ్చింది.

నాలో ఏ విశేషమూ లేదని గట్టిగా నమ్మిన నాకు నేనో నవమన్మధుణ్ణనే సువార్త ఈ సందర్భంలో చెవిని పడింది. కాని అందుమూలంగా నా సంతోషం జాస్తి కావటానికి బదులు దిగులే జాస్తి అయింది. ఇటువంటి నాకా ఆ కురూపి !

ఒకరాత్రి ఎవరూ చూడకుండా పక్కలో పడుకొని ఏడిచాను; — దేవుణ్ణి ప్రార్థించాను, ఈ సంబంధం తప్పించమని. ఐతే దేవుడు నాకు సాయపళ్ళేదు. సామాన్యంగా మా నాన్న తలపెట్టిన పనికి దేవు డడ్డుపడడు. అడ్డుపడాలని కొంత ప్రయత్నం చేసినవాళ్ళు ఓడిపోయినారు. వాళ్ల దేవుడికన్న మొనగాళ్ళు కారని రూఢిగా తేలిపోయింది.

నా పెళ్ళి అయిందిౘఆ కురూపికే. నా భార్యపేరు సుందరిౘసుందరీ మాణిక్యం ; హ్రస్వనామం సుందరి.

నా జన్మకు తీరని అపచారం జరిగినట్టు భావించుకున్నాను. కాల క్రమాన అయినా నాకు న్యాయం జరగకపోతుందా అనుకున్నాను.... కాని నా భార్య చచ్చిపోయి నాకు మరో పెళ్ళి కాలేదు ; అక్కడకూడా ఆశాభంగమే అయింది.

నా భార్య కాపరానికి రావటానికి సిద్ధంగా ఉంది. కురూపిదానితో కాపరం చెయ్యటం మొదలుపెట్టిన తరవాత నాలో ఏ మార్పు కలిగేదీ నాకు తెలియదు ; కాని ఏదో మార్పు కలుగుతుందనీ, అది వాంఛనీయమైన మార్పు కాదనీ మాత్రమే నే నెరుగుదును.

నా భార్య కాపరానికి వచ్చింది. ఆ గర్భాధానంనాటి రాత్రి నేను నా భార్య కేసి చూడటానికి జంకాను. తప్పనిసరిగా చూడవలసివచ్చే టప్పటికి అది నా కళ్ళకు అటే అసహ్యంగా కనిపించలేదు. బహుశా నేను దాని అనాకారితనం గురించి ఉన్న దానికి మించి ఊహించటంవల్లనేమో !

"ఈ మొహం కాక ఇంకే మొహమైతే నాకు బాగుండేది ?" అని ప్రశ్నించు కుంటే. నా కిం కే మొహమూ ఆ క్షణాన స్ఫురణకు రాలేదు. "ఈ భార్యను నువు స్పృశించరాదు ? దీనితో నీ కెటువంటి స్నేహ భావమూ పనికిరాదు. ఇప్పుడు దీనితో ఎటువంటి సంబంధమైనా పెట్టుకుంటివా, అనుమానాస్పదమైన పత్రంమీద సాక్షిసంతకం చేసినట్టే !" అని నా అంతరాత్మ హెచ్చరించసాగింది. అంతరాత్మ కేం తెలుసు, పాపం ? మనం ఏ మనమంటే అదల్లా అంటుంది. సమయం వచ్చి నప్పుడు అట్లా అనమని నేను దానికి నా పెళ్ళి అయిన మర్నాటినించీ, ఈ నాలు గేళ్ళబట్టీ చెబుతూ వచ్చాను !

"ఇదో కొత్త అనుభవం, చేతికి అందుబాటులోకి వచ్చింది! నిన్నెవరూ శిక్షిం చరు ; తరువాత నీ కిష్టమైనా కాకపోయినా, ఈ అనుభవం ఏమిటో తెలుసుకో ; ఇంతలో వచ్చిన నష్టం ఏముంది ?" అని ప్రకృతి నన్ను హెచ్చరిస్తూ ఉంది.

కేవలమూ జిజ్ఞాసతో కూడుకున్నవాణ్ణయి నేను నా కురూపిభార్యను సమీ పించి చెయ్యిపట్టుకున్నాను. నేను మొదలునరికిన చెట్టల్లే పడిపోలేదు. కాని నా భార్య తల వంచుకుని సిగ్గుపడటం నాకు అనుకోని ఆనందం కలిగించింది. సిగ్గనేది నా భార్య కురూపిమొహానికి ఏమైనా అందం చేకూరుస్తుందేమో నని బలవంతాన దాని మొహం పైకెత్తి చూశాను. దానికళ్ళు తడిగాఉన్నై. ఒకటి రెండు చుక్కలు చెక్కిళ్ళ మీదిగా జారినై.

ప్రపంచంలో ఉన్న అందమైన మొహాల్లో అందమైన మొహం కనిపించినా నా హృదయం అంత చలించిఉండదు. నేను అంతరాత్మనూ, ప్రకృతినీ, నన్నూ ఒక్కసారిగా మరిచిపోయి ఆదుర్దాగా "ఎందు కేడుస్తున్నావు ?" అన్నాను.

కాంతివంతమైన దీపంకేసి చూడబోయి చూడలేకపోయినదానల్లే నా భార్య తలతిప్పుకొని ఏమీ లేదన్నట్లు తల ఆడించింది. నేను కళ్ళనీళ్ళు తుడువబోతే నాకన్న ముందే తన చీరచెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది. అంతమేర చీర నల్లగా అయింది.

"నీ ఒంటిరంగు చూడు : తిరిగి ఎట్లా వస్తున్నదో ?" అన్నానుకాని మాట నోరుజారి వచ్చేసినతరవాత భయంవేసింది—అది మళ్ళీ ఏడుపు మొదలు పెడుతుం దేమోనని.

కాని అదృష్టవశాత్తూ అటువంటిదేమీ జరగలేదు. పైగా అది కొంచెంగా నవ్వి, చాలా చిన్నగొంతుతో—దాని కోయిల కంఠస్వరంతో "అటువంటిదాన్ని చేసుకున్నారు ! ఏరి కోరి !" అన్నది.

"నీ గొంతులో యెంత అందం పెట్టాడు దేముడు !" అన్నాను.

"పోనివ్వండి, ఆ మాత్రమన్నా—" అని ఆపేసింది నా భార్య.

కేవలం జిజ్ఞాసతో నా భార్యను కౌగలించుకొన్నాను. నా కేమీ రోతగాని, బాధగాని కలక్కపోవటం చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాను. పైగా దానిచెంప నా చెంపకు తగల గానే చాలా ఆనందం కలిగింది. ఆ తరవాత పరిపూర్ణమైన నిర్లిప్తతతో—ఆనందం పొందే ఆశ ఈషణ్మాత్రమైనా లేకుండా—దాని మొహం చేతుల్లోకి తీసుకొని మూతి ముద్దు పెట్టుకున్నాను. అంతకన్న ఇంకోముద్దు ఐతేమాత్రం యెక్కువ వేడిగా, ఎక్కువ ఘాటుగా, ఎక్కువ తియ్యగా ఉండవచ్చు నని నాకు తోచింది.

"ఎవరైనా చూస్తే నవ్వుతారు !" అన్నది నా భార్య.

"నన్నట్లా అంటే మరింత రేగుతాను !" అని, రుజువుకూడా చేశాను.

"మీ రెంతమంచివారు !" అన్నది నా కురూపి భార్య. పాపం, దానికి భావ ప్రకటన చేసేటందుకు భాషలేదు. ఐతే దాన్ని అర్థంచేసుకునేటందుకు భాష అవ సరం లేకపోయింది.

ఆ కురూపిభార్యను ప్రేమించి నేను సంఘానికి చాలా ద్రోహం చేసిఉండాలి. అందరూ నన్ను విడ్డూరంగా చూడసాగారు. 'ఈ పెళ్ళానికే ఇంత ఉబ్బి తబ్బిబ్బ లవుతున్నాడు. ఇంకా రంభ దొరికితే' అని వారంటున్నట్టు నాకు రూఢిగా తెలిసింది.

ఆడతనమంటూ ఉన్న ఏ పదార్థానికైనా నేను 'పడతా'ననే విశ్వాసంతో కాబోలు ఒక ముప్పై అయిదేళ్ళ పూర్వసుందరి ఒకామె నాతో సరస సల్లాపా లారం భించింది. ఆవిణ్ణి ముద్దు పెట్టుకుంటే వెచ్చగా, ఘాటుగా, తియ్యగా ఉంటుందని నా కేమీ నమ్మకం చిక్కలేదు. ఆవిడ జోక్యం వదిలించుకున్నాను. నేను సంఘానికి ద్రోహం చేశానని నాకే నమ్మకం కలిగింది. తప్పుపనులు చేసినంత మాత్రంచేత సంఘం కన్నెర్రచెయ్యదు—ఆ చేసే తప్పుడు పనులు తప్పుచేసేవాడల్లేచేస్తే. ఐతే నేను ఈ విషయంలో కొంచెం నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తించి ఉంటాను. నా భార్య నా

కనుచూపు మేరలోకి వస్తే నేను తప్పనిసరిగా నవ్వేవాణ్ని. కళ్ళతో మాట్లాడేవాణ్ణి. నా భార్య బదులు చెప్పేది కాదు. కాని స్వీకరించేది. నా కంటి భాష కోసం వెతికేది.

" నావంక అట్లా చూడకండి ! నా ఒళ్ళంతా జిల్లుమంటుంది ! అంతా కనిపెట్టి యెగతాళి చేస్తారు. ఇప్పటికే పడలేకుండా ఉన్నాను....వాళ్ళు అనేది నవ్వుతూనే అంటారుగాని ఇవతలవాళ్ళ కెట్లా ఉండేదీ ఆలోచించరు !" అని నన్ను ప్రైవేటుగా మందలించేది.

"ముందు ముందు నీ మొహం చూడని రోజులొస్తై ! నీ చేతి మంచినీళ్ళు కూడా తాగనిరోజు లొస్తై ! ఇంత కురూపితో ఎన్నాళ్ళు కాపరం చేస్తారు–ఎంత నవ మన్మధులైతే మటుకు ! ఈ నాలుగు రోజులూ ఏదోవిధంగా గడిచిపోనివ్వక నా కష్టం చెబుతావేం ?" అని నేను దాన్ని గట్టిగా కోప్పడేవాణ్ణి.

దానిమీదట నా భార్యకు పశ్చాత్తాపం కలిగి తన ముక్కుతో నా వీపులో చక్కలిగిలి పెట్టేది—నేను ఎప్పటికీ ఆ మాట అనని వాగ్దానం చేసేవరకూ !

ఒకసారి నా భార్యతో ఎవరో ఒక ఇల్లాలు 'ఏమమ్మాయ్, నీ మొగుడు నువ్వెంత చెబితే అంతటగా !' అనటం నా చెవిన పడ్డది. ఆ రోజునించీ పనిపెట్టు కుని నా భార్య యెడల వినయ విధేయతలు కనబరచసాగాను.

"మీరు నన్నిట్లా చంపుకతింటున్నా రేమండీ ?" అన్నది నా భార్య.

"ఏ" మన్నాను.

"మీరు నా చెప్పుచేతల్లో ఉన్నారని అంతా అనుకుంటున్నారు. నిజంగా వాళ్ళ కేం తెలుస్తుందీ ?"

"నిజ మేమి"టన్నాను.

"పోనిస్తురూ !" అన్నది నా భార్య దిగులుగా.

"పిచ్చిదానా, నీకు వాళ్ళతో ఏంటి ! వాళ్ళ మాటలు నేనేం పాటిస్తున్నాను ?"

"మీకేం ? మగవాళ్ళు. మీకు జరుగుతుంది !"

"నువ్వూ మగవాడివే ? ఇంత కోతి ఆడ దెట్లా అవుతుంది."

"అదీ, మాటతోసేసే పద్ధతి !"

తన అనాకారితనం నా భార్యను చాలా వేధిస్తున్నదని చాలాకాలం తెలీదు. ఒకనాడు సుందరి "ఈజన్మకు మీకు నేనే గదా పెళ్ళాన్ని !" అన్నది.

"ఏమయితే ?"

"ఏమీ కాకేం ? నేను కురూపినీ, మీ రందగాళ్ళూనూ !"

"కురూపితో కాపరం చేయటం కష్టమా ?"

"కాదూమరీ ?"

"నేను కష్టపడుతున్నట్టు కనిపిస్తున్నానా ?"

"ఇది సొంతం వెళ్ళిందని నే ననుకుంటున్నానా ?"

"పోనీ, అందగాడితో కాపరం చెయ్యటం సులభమా? నీకు హాయిగా వెళు తున్నదా?"

"మీ కెవరు సమాధానం చెబుతారు?"

అప్పుడు నే నన్నాను: "నేను మాత్రం నిన్నే పట్టుకుని వేళ్ళాడుతున్నానా ఏమిటి? ఎవరన్నా అందగత్తె కావాలంటే నాకు దొరక్కపోతుందా?"

"ఏదో చేసి కొంపమీదికి తీసుకురండి!"

కేవలమూ అసూయ వెళ్ళకక్కినవాళ్ళు వెళ్ళకక్కగా నన్ను శాస్త్రోక్తంగా చేసి విమర్శించినవాడు మా మేనమామకొడుకు. వాడు పత్రికల్లోనూ అక్కడా బూతు కథలు రాస్తూంటాడు. వాడు నాకూ, నా భార్యకూ ఉన్న సంబంధం పశుకామ మని రుజువు చేశాడు. అయితే, విజ్ఞాని కనక పశుకామంలో తప్పేమీ లేదన్నాడు. మళ్ళీ, నేను మరొక స్త్రీని యెరగని కారణంచేత నా భార్యమీద నాకున్న ప్రేమలో విశిష్టత ఏమీ లేదన్నాడు.

"నా భార్య నా వంక ఎట్లా చూసుందో నువ్వెరగవు!" అన్నాను. "నన్నెంత గాఢంగా కౌగిలించుకుంటుందో ఊహించలేవు" అన్నాను.

"అదే నే ననేది!" అన్నాడు వాడు. "అయినప్పటికీ నీ ప్రేమ నా గౌరవాన్ని ఆకర్షిస్తున్నది!" అన్నాడు.

వాడు నా ప్రేమను పశుకామం అనటం నేను సహించలేకపోయినాను. నే నింకో ఆడదాన్ని ఎరగనందుకు అవమానం కూడా కలిగింది. నా భార్యలో ప్రత్యేకత లేదని అనటం కంటె ఇంకేం అవమానం కావాలి?

నా దృష్టి వెంటనే కనకంమీదికి పోయింది. అది ఒకప్పుడు దాదాపు నాకు భార్య అయినంతపని జరిగింది. "నువు నాకు మొగుడి తర్వాత మొగుడంతవాడివి!" అని నాతో నవ్వుల కనేది. నేను కాదని ఒక తేభ్యంగాడి కిచ్చారు దాన్ని. అది తప్పుడు పనులకు యింకా దిగలేదేమో గాని దిగడానికి మాత్రం సిద్ధంగా ఉందని నాకు రూఢిగా తెలుసు. ఒకటి రెండుసార్లు ఉత్తరాలు పట్టుకుని దాన్ని చిదకగొట్టడం కూడా జరిగింది. వాళ్ళింటికి నేను స్వేచ్ఛగా వెళ్ళరాగలను.

వాళ్ళింటికి వస్తూపోతూ ఉండడం ప్రారంభించాను. కనకం నా కోసం ఎంతో కాలంగా కనిపెట్టుకుని ఉన్నదానల్లే నేను చెయ్యి చాచగానే అందింది. కాని మా దొంగతనం వెంటనే బయటపడింది. నేను దాని కొంగుపట్టుకు లాగుతుండగా దాని మొగుడే చూశాడు. ఇక అక్కడో క్షణం కూడా ఉండబుద్ధి పుట్టలేదు.

అక్కణ్ణించి నే నింటికిపోలేదు. ఎటుపోతున్నదీ తెలియకుండా ఊరు విడిచి చాలా దూరం వెళ్ళాను. పాడుపని చేసి బయటపడ్డా ననేదికూడా నన్ను బాధించలేదు. ఈ అనుభవం-కనకంతో-అనుభవం నన్ను మార్చింది. ఎంత చెడ్డా కవిగాడు కొంత నిజమే చెప్పాడు. వెనక ఎన్నడూ కలగని విచారం ఒకటి నన్నిప్పుడు పట్టుకుంది

నాకు కనకమే భార్య అయి ఉండకూడదూ? లోకంలో నున్న అందగత్తెలంతా ఎవరి భార్యలో కావటానికి నేనేం పాపం చేశాను? కనీసం సుందరి సంసారపక్షంగానైనా ఉండరాదూ? మరీ కురూపి....అందులో కూడా అంత ఈనకర్రబద్దవంటిమనిషి!

నే నింటికి తిరిగివచ్చేటప్పటికి పొద్దుగూకింది. ఇంటో అడుగుపెట్టగానే ఇల్లంతా ఎగిరిపొయ్యేటంత మైరావణ రభస!

"—అటువంటి కురూపిముండను కట్టుకోవటమేం? ఊళ్ళోవాళ్ళ కోడళ్ళ మీద పడటమేం? తనకు ఆడతోడు లేదూ?" అని అరుస్తున్నది కనకం అత్తగారు.

"ఒకవేళ నీవు పొరబాటు పడిఉంటావేమో!" అని మా అమ్మ ప్రారంభించగానే, "చాల్లేవమ్మా? నా కోడలు చెప్పలా! వారం రోజులనించీ దాన్ని ఏమిటో పలకరించబోతాట్ట, అడ్డం తగులుతాట్ట! ఇవాళ కొంగుపట్టుకు లాగాడు, రేపు చెయి పట్టుకు లాగుతాడు!"

నేను నిర్ఘాంతపోయినాను. ఒక మహా ఇల్లాలు అంత అవాచ్యంగా మాట్లాడడానికి ప్రయత్నిస్తుందని నేను దైవసాక్షిగా, ఎన్నడూ భావించలేదు. ఈ పోట్లాటకు రావటంలో ఆవిడకు కొంత ఆనందం కూడా లేకపోలేదని గ్రహించగలిగాను. ఎవరి పశుత్వం ఎవరు ఎట్లా బయటపెట్టుకునేదీ ఎవరమూ చెప్పలేం?....కనకం దివ్యంగా బొంకిం దన్నమాట! పిరికిపక్షి! అందుకనే కాబోలు నేను దాన్ని దాని మొగుడివాత వదిలేసి నాదారిన వెళ్ళాను. మా సుందరిని-మా కోతిని ఎప్పుడన్నా అట్లా ఇతరులవాత విడిచిపెట్టి ఎరుగుదునా?-

సుందరి! దాన్ని ఈ ముసలిముండ ఫెడేలున ఎంతమాట అన్నది! ముందు ఆ ముసలిదాన్ని చిత్రవధ చెయ్యాలా? సుందరి ఈ తూఫానులో ఏ మూల చిక్కిపోయిందో చూడాలా? ముసలిదాని జోలికి పోవటం ఆ క్షణాన వివేకం కాదనిపించింది. సుందరి కోసం నా గదిలోకి పరుగెత్తాను. నే నూహించినట్టే సుందరి దుఃఖసముద్రంలో మునిగి ఉంది. నన్ను చూడగానే కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, నా మూలంగా మీరెంత మాటలు పడుతున్నారో చూడండీ!....కాస్త జాగ్రత్తగా ఉందురూ? నేను చెప్పలేదా? నన్ను చేసుకోవటం ఊరికే పోదని!" అన్నది.

"ఇది నీ కేమీ సంబంధించిన విషయం కాదు; నేను కనకం కొంగు పట్టుకు లాగుతుండగా దాని మొగుడు చూశాడు."

"అయ్యయ్యో? ఏం పన్నండీ ఇవీ? నాకేం సంబంధం లేదంటారేం? నేను చక్కనిదాన్నయితే మీ రిటువంటి పనులు చేస్తారా?"

"ఏమీ చెయ్యకుండా, నువు కూడా చక్కనిదానివేనని రుజువు చెయ్యడం ఎట్లా మరి?" అన్నాను మా అనాకారి సుందరిని దగ్గిరికి లాక్కుని.

ప్రచురణ: నీవనీరు కథల సంపుటిలో. (ప్రథమ ముద్రణ).
యువ బుక్ డిపో, మద్రాసు, డిశంబరు 1945.